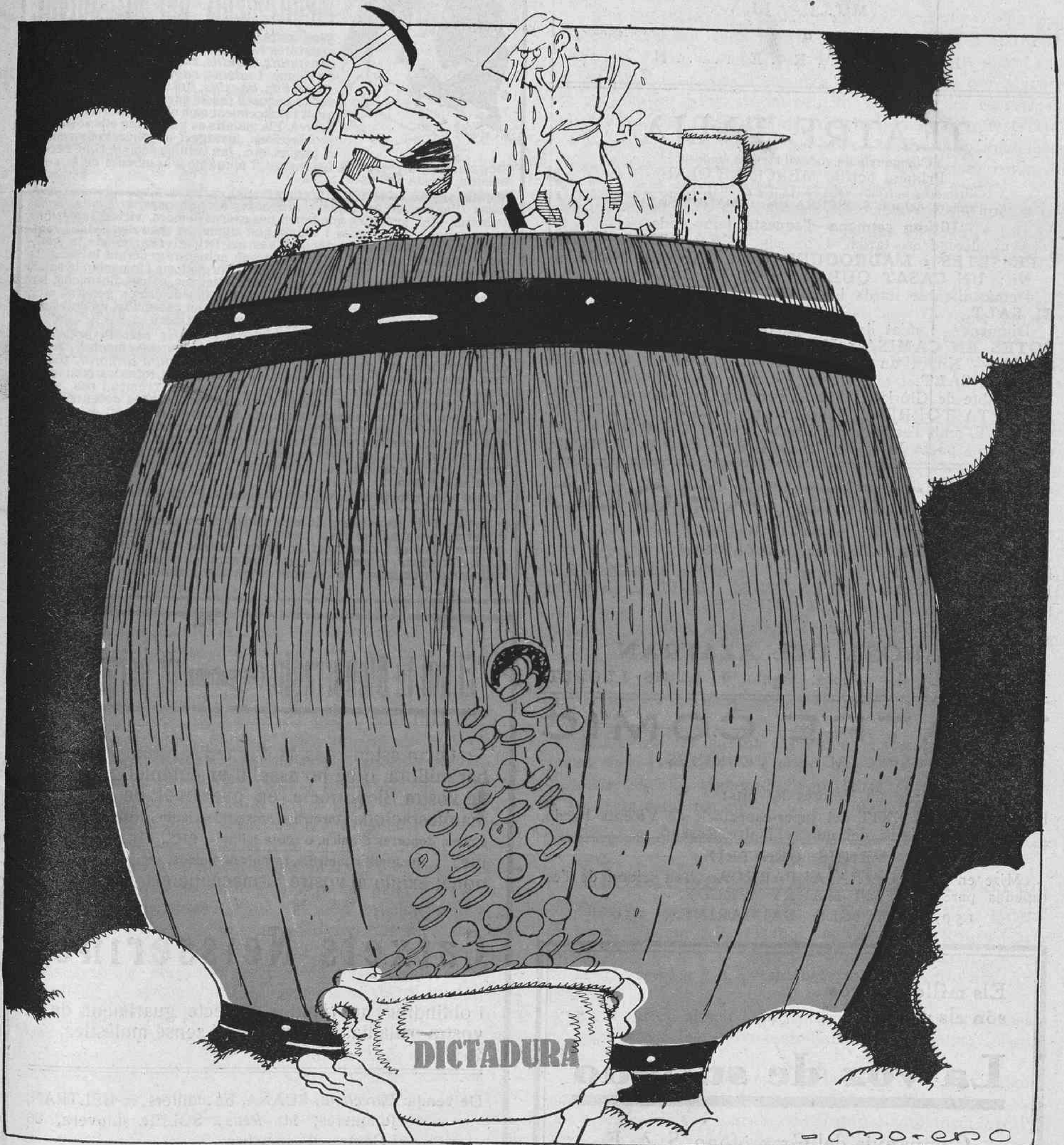

Barcelona, 11 d'abril de 1930

La Torratxa de la Torratxa

ANY LIV - 2650 - 15 cts. - Atrassats, 30

Metamòrfosi

De la nostra suor, la Dictadura en feia or.

-moreno

GRAN TEATRE ESPANYOL

Companyia de vodevil i grans espectacles de

JOSEP SANTPERE

Primers actors i directors, JOSEP SANTPERE i ALEXANDRE NOLLA
Primera actriu, MARIA FORTUNY

Avui, divendres, tarda:

GENTE BIEN, BOGERIA i LA COBA ANDALUSA

Nit: última d'ELS ALLOTJATS.

Dissabte de Glòria, nit, ESTRENA de la gran obra en tres actes, un epíleg i 13 quadros:

MU...C...LL

o

L'....M...R...E.....N

TEATRE TALIA

Companyia de vodevil i teatre modern

Primera actriu: MERCÉ NICOLAU

Primeres actrius: VISITA LOPEZ, DOLORS PLA
Primers actors: S. SIERRA i M. GIMENEZ SALES

Ultima setmana d'aquesta temporada

Avui, divendres, tarda, a les cinc: PER TENIR DONA
I PESSETES i L'ADROGUER DEL CARRER NOU.

Nit: UN CASAT QUE HA FET EL SALT.

Demà, dissabte, tarda i nit: UN CASAT QUE HA FET
EL SALT.

Diumenge, comiat de la Companyia. Tarda, a les quatre:
TOTES EN CAMISA i UN CASAT QUE HA FET EL
SALT. — Nit, a un quart d'onze: UN CASAT QUE HA
FET EL SALT.

Dissabte de Glòria, Debut de l'eminent primera actriu EN-
RIQUETA TORRES i el notable actor i Director RAMON
CARALT, amb l'estrena del poema realista GARDÈNIA,
de l'insigne poeta Josep M. de Segarra. Decorat de Fontanals.

TEATRE APOLO

Totes les nits, i dies festius tarda i nit:

LA ROSA DEL AZAFRAN

l'insuperable èxit líric de l'any. — El millor llibre de FRE-
DERIC ROMERO i G. FERNANDEZ SHAW. — La millor
partitura del mestre JACINT GUERRERO.

Triomf clamorós d'autors i intèrpretes, amb

LA ROSA DEL AZAFRAN

insuperable èxit del celebrat baríton J. LLUIS LLORET.

TEATRE COMIC

ESPECTACLES VEDRINES

Avui, divendres, nit, i totes les nits:

FORMIDABLE EXIT del super-espectacle de Vicents Pardo,
música del mestre Isidre Roselló,

VENUS GENITRIX

Mise en scène CELIA ALBAREDA. Gran triomf de l'es-
tupenda parella de ball MAURY WELDY.

150 FORMOSSES BALLARINES, 150

Els millors discos
són els de

La voz de su amo

Companyia del Gramòfono, S. A. E.

TEATRE CATALA NOVETATS

Avui, divendres, tarda: LA FILLA DEL CARMESÍ. —
Nit: L'HOME QUE S'HAVIA DE MORIR.

Diumenge, a dos quarts de quatre: EL SECRET DE LA
CAPSA D'OR. — A les sis i a les deu: L'HOME QUE
S'HAVIA DE MORIR. 5 actes de gran broma.

Dissabte de Glòria: EL CAS DEL SENYOR PALAU,
de Segarra.

VIES URINÀRIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties
gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorragia* (purgacions),
amb totes les seves manifestacions, *uretritis*,
prostatitis, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc.,
de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretri-*
tis, *cistitis*, *anexitis*, *fluixos*, etc.; de la dona,
per cròniques i rebels que siguin, es guareixen
aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor**
Soivré. Els malalts es guareixen ells sols, sense
injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes
ni bugies, etc., tan perillós sempre i que neces-

siten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva
malaltia. Venda 5'50 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Sífilis* (avarosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres vari-*
coses (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*,
urticària, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions
de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radi-
calment amb les **Píndoles depuratives del Dr. Soivré**, que són la medi-
cació depurativa real i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la
renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut,
resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, florons, su-
puració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc.,
restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a
l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions*
nocturnes, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua*
de la memòria, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremors*,
palpitacions, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions
de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que
siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Gragees potenciadores del**
Dr. Soivré. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell,
medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats,
a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar
íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa,
sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pes-
setes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franqueig a **Oficines Laboratori Sókatarg, carrer del Ter, 16. telèfon 544 S. M. Barcelona**, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentortollament, tractament i guariment de les dites malalties.

"El qui té Blenorragia (Purgacions) és perquè vol"

Quan esteu cansats de medicar-vos sense trobar millora, o bé no assoliu un complet guariment de vostra Blenorragia en qualsevol de les seves manifestacions (uretritis, prostatitis, cistitis, artritis, gonocòcciques, gonorrea crònica, o «gota militar», etc., etc., de l'home, i (vaginitis, metritis, leucorrea, fluixos, etc., etc.), de la dona; exigiu al vostre farmacèutic els acreditats

Catxets Neisserinos

i obtindreu un ràpid i perfecte guariment de la vostra malaltia, discretament i sense molèsties.

De venda: **Barcelona**, SUAÑA, Escudillers, 8; BELTRAN, Junqueres, 11; **Reus**, SOLER, Llovera, 26 i Centres d'específics.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÒNICA

Silenci i paraula

CADA dia la gent es va assabentant del que han estat de disbauxa, de desordre, de confusió financiera i econòmica aquests sis anys, quatre mesos i tretze dies perfectament patriòtics en què han tingut l'exclusivitat i el monopoli de la dignitat, el sacrifici, l'amor a Espanya, etc., uns homes "soidissants" apolítics i tècnics que han gaudit del poder de la manera més absoluta i extraordinària. Cada dia el ciutadà es lleva amb la inquietud de saber què s'han fet en aquests sis anys, quatre mesos i tretze dies dels cabals que posava en la guixeta de les contribucions directes o indirectes; cada dia es rep la nova d'una calamitat més d'aquells homes que amb la paraula de la pàtria als llavis, el que feien era desorganitzar-la, desfer-la, destruir-la, tot donant-li molt bones carreteres, això sí, però destruint en l'esperit de la gent el sentit cívic i l'esperit patriòtic.

Es pot ben dir que, a mida que el país anava trobant certs beneficis materials, minvava la seva força d'expansió ideològica. A l'igual que, segons Anatole France, Napoleó anava engrandint la zona espiritual de la seva pàtria cada cop que es deixava en les guerres uns pams de terra, a Espanya li ha passat al revés en aquests sis anys, quatre mesos i tretze dies, a mida que el fet material semblava esplèndid, el valor espiritual del país s'empetitia notablement. ¿Què val més, aquesta sumptuositat de nou ric, de "rasta" i "parvenu", de què ha donat exemple la Diputació Provincial del senyor Milà i Camps, o bé la discreció de l'antiga Mancomunitat de Catalunya, que poc a poc anava distribuïnt la riquesa de Catalunya en la seva totalitat, creant escoles i biblioteques populars, dotant la Universitat Industrial d'un utilatge pràctic i eficaç i repartint en les províncies pobres la riquesa que trobava en la província de Barcelona? ¿Què val més, aquella política asenyada dels antics polítics que dirigien des dels alts càrrecs o des de l'oposició, la Mancomunitat de Catalunya, ajustant-se als pressupostos i a les possibilitats econòmiques de la província o la regió, o bé aquesta disbauxa frenètica, aquest *delirium tremens* de grandeses del senyor Milà i Camps, que es cregué que la Diputació era un domini particular, en el qual es permetia el luxe de fer-hi fer reformes sense comptar per a res ni amb la mateixa Diputació ni amb les més elementals regles de la Llei d'Administració? ¿Què valen més, aquestes reformes — carreteres, carreteres i carreteres i res més que carreteres — fetes amb els diners dels contribuents espanyols, naturalment, i que s'han construït sense passar pel gresol de la

trama burocràtica que tenia el deure de judicar si eren cares o bé possibles dins de l'estat econòmic espanyol, o bé aquell pas segur en què abans es treballava abans de fer carreteres, o reformes urbanes?

Perquè, això sí, s'han fet moltes carreteres, s'ha gastat molt d'asfalt, molt de macadam, molta pedra artificial; però, ¿a quant estava la pesseta l'any 1923? ¿A quant està cotitzada l'any 1929? Perquè, s'han fet moltes obres; però la pesseta val quaranta-un cèntim. ¿Es que les carreteres, els palaus, les filigranes de luxe responen a aquest estat de la pesseta, reflecteixen aquestes possibilitats financieres de la pesseta? Doncs, si és així, el contribuent espanyol no s'ha pas beneficiat gaire d'aquestes reformes.

Cal saber quin és el pressupost espanyol que toca a cada contribuent, quina és la càrrega que ens toca a tots per a liquidar el deute per a poder dir si l'obra dictatorial és bona.

Per això, cada matí, en llevar-se, el contribuent no les té pas totes. Ni el contribuent ni els que fins ara han tingut càrrecs públics, perquè temen que, a la fi, és tan gros tot això que han fet, que no serà pas possible córrer-hi el vel de l'oblit, sinó que les sancions i les responsabilitats s'hauran d'exigir.

No és possible que la gent que ha fet del patrimoni nostre el que ha volgut; que la gent que ha cregut que l'Ajuntament de Barcelona i la Diputació Provincial eren béns que es podien tractar de qualsevol manera; no és possible que qui ha tingut tres mesos un ordenança esquinçant tota la propaganda de la Comissió de Cultura, per esperit, potser, també patriòtic i apolític — i alludim personalment el senyor Ponsà, si és ell qui donà aquesta ordre —, vagi pel carrer sense rebre el menyspreu moral de la gent; no és possible que els greuges morals, que són més importants sempre que els materials, no quedin sense una condemna social.

Cal revisar-ho tot i dir-ho tot.

No seriem ben dignes de la nostra hora, si no es fes així.

Barcelona no ha dit res en sis anys, quatre mesos i tretze dies. Ha callat i ha sofert en silenci tots els greuges. Ara que és mig alliberada, s'enrogiria de vergonya si no li fos feta tota justícia.

FRANCESC MADRID

Homenatge a Fèlix Roure

Dissabte passat es celebrà al Restaurant "La Pàtria" un sopar en honor de l'actual regidor Fèlix Roure Carricarte, president de la Casa del Poble del districte V, per les seves gestions a la presidència durant quinze anys consecutius.

Es reuniren al seu entorn més de cinc-cents comensals, ço que prova les moltes simpaties que compta l'homenatjat.

Es reberen les adhesions de la majoria de les personalitats republicanes i centres republicans d'Espanya.

A l'hora dels discursos, en Josep Samblancat oferí el banquet i després dels altres oradors, En Roure donà les gràcies i proposà que en nom de tots es demanés l'amnistia pels empresonats polítics i socials.

VISCA LA IRRESPONSABILITAT!

Reunió, a Madrid, d'ex-ministres de la dictadura i de prohoms — o d'ex-homs — pupins. Ambient dramàtic de discussió. Hom preparava el manifest publicat la setmana passada pels diaris. Les veus, enrogallades de tant parlar, no deixaven entendre a ningú. Uns volien ésser alfonsistes, altres primorriveristes; els uns constitucionals, altres anticonstitucionals i dictatorials a ultrança. Res: que no hi havia manera d'entendre's. Al fi, però, una veu més serena s'imposà.

—Tot això — vingué a dir — són ximpleries. La constitució, Primo de Rivera, etc., etc., no són més que els orflames que han de tremolar en el nostre manifest. Es a dir, els mirallets per caçar les incautes aloses. L'essencial és un programa a base de coses ben concretes.

L'orador féu una pausa, i altre cop s'alçà un formidable aldarull, per discutir. Hi havia qui parlava d'un gran pla de carreteres; altres, d'una xarxa de ferrocarrils; aquests, advocaven per una política hidràulica; aquells, per la regeneració del país a base dels telèfons... La veu serena, però, tornà a interrompre:

—Tot això són ximpleries! La fórmula "de una España grande i fuerte" ho enclou tot. No cal pensar-hi més. El que s'ha de dir ben concretament, en el nostre programa, és que no volem, que no acceptem cap mena de responsabilitat política!

L'ovació i la cridòria aleshores és enorme. Els "bravos" es succeeixen sense interrupció. Hom felicita l'orador que havia trobat el contingut concret del nou partit. Diverses veus criden:

—Visca la irresponsabilitat! Visca el partit dels irresponsables!

IMPORTÀNCIA I SIGNIFICACIÓ DEL SOMRIURE

Aquests dies, tant soroll, o més, que el promogut pels indultats del suposat complot de Garraf, l'ha promogut un cantant. Això, de totes maneres, no ens ha d'estranyar, car és natural que un cantant faci, armi, o promogui soroll. La professió s'ho porta.

Però és que aquest soroll d'ara l'ha produït el cantant al qual fem referència sense cantar. Cantant, val a dir la veritat, ja no en fa tant, de soroll.

Estem parlant de Pau Gorgé, baríton de sarsuela molt conegut al Paralel. Heu-vos ací el motiu, el perquè del soroll que, sense cantar i sense sortir a escena, ha armat Pau Gorgé, baríton de sarsuela molt conegut al Paralel i al qual els seus admiradors nomenen "Pablito": la setmana passada dos joves entraren a l'escenari del Teatre Victòria amb la intenció de recollir signatures per a trameure a Madrid demanant amnistia i llibertat. Els funcionaris i comedians del dit teatre signaren espontàniament les targetes postals que els varen presentar els alludits joves, però en demanar a Pau Gorgé si volia posar la seva sig-

natura, es negà asprament a signar, tot dient, fet una fúria:

—No quiero firmar, porque yo a todos esos individuos les metería todavía rejas más adentro.

No sabem si això és cert. Pau Gorgé, més que desmentir-ho, ho ha rectificat d'una manera poc clara i satisfactòria. Però això potser és degut a què aquest cantant sap més de cantar que de rectificar.

Nosaltres pretenem, en aquesta crònica, justificar, excusar el senyor Pau Gorgé, és a dir: fer ço que no ha sabut fer ell.

A Pau Gorgé li diuen "Pablito" els seus admiradors. Li diuen a pesar de tractar-se d'un home alt, gros i negre que no s'acaba mai; li diuen perquè l'admiració és cega.

Pablito, malgrat el diminutiu tan malament aplicat, és l'home que no ha somrigut mai. L'home que té tanta afició a cantar El gato montés i El lego de San Pablo, l'home que va amb capa pel carrer, l'home que ha mort tantes dones amb la mirada, no pot somriure.

Nosaltres estem convençuts fermament que avui Pablito, el baríton tan conegut al Paralel, no pot somriure. Segurament se li han atrofiat els múscles facials que ajuden a exterioritzar el sentiment anímic que provoca el somriure.

Potser d'això en tingui la culpa la sarsuela: tant fer de gato i de Don Pedro el Cruel ha matat en ell el somriure.

El somriure significa bondat, intel·ligència, comprensió. Si Pau Gorgé, el baríton tan conegut al Paralel, sabés somriure, segurament no diria — o no dirien d'ell que ho ha dit — que als empresonats se'ls ha de negar la llibertat, se'ls ha de posar més reixes endins encara.

VIRAI

NOTA. — Després d'escrit aquest Glossari, ens assabentem que Pau Gorgé ha anat a la Redacció de La Publicitat a oferir-se per a prendre part en un festival Pro-empresonats.

Pau Gorgé comença a somriure.

ALTRA NOTA. — A "La Nau" del passat dimarts, diu el senyor Guillem Arbós i Llobet que Pau Gorgé no va dir les paraules que li atribueixen, perquè fou ell, el senyor Arbós, qui anà al Victòria a recollir signatures, i no va poder veure el senyor Gorgé.

Però d'això, el senyor Arbós se'n podia recordar abans, i dir-ho abans.

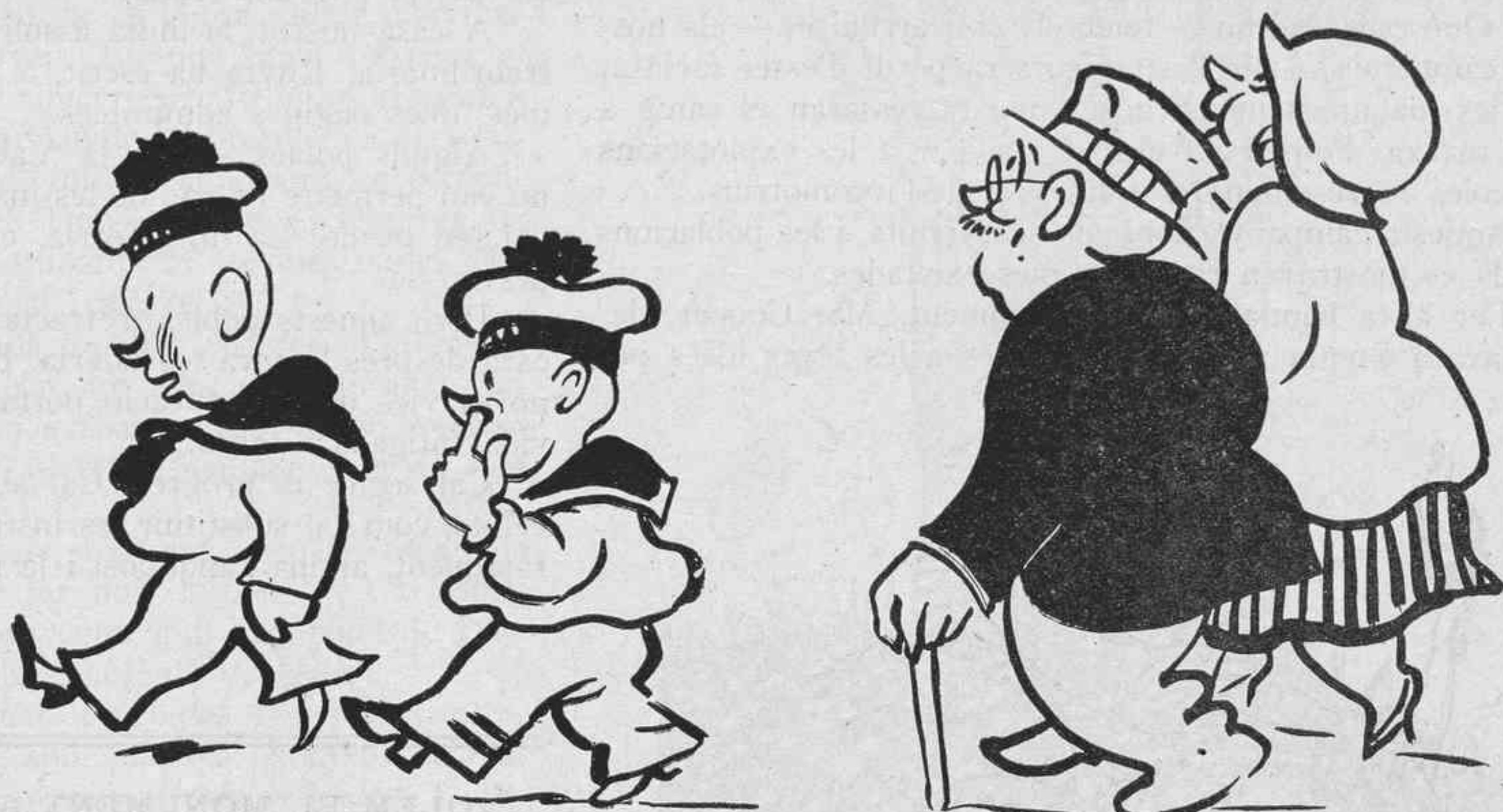
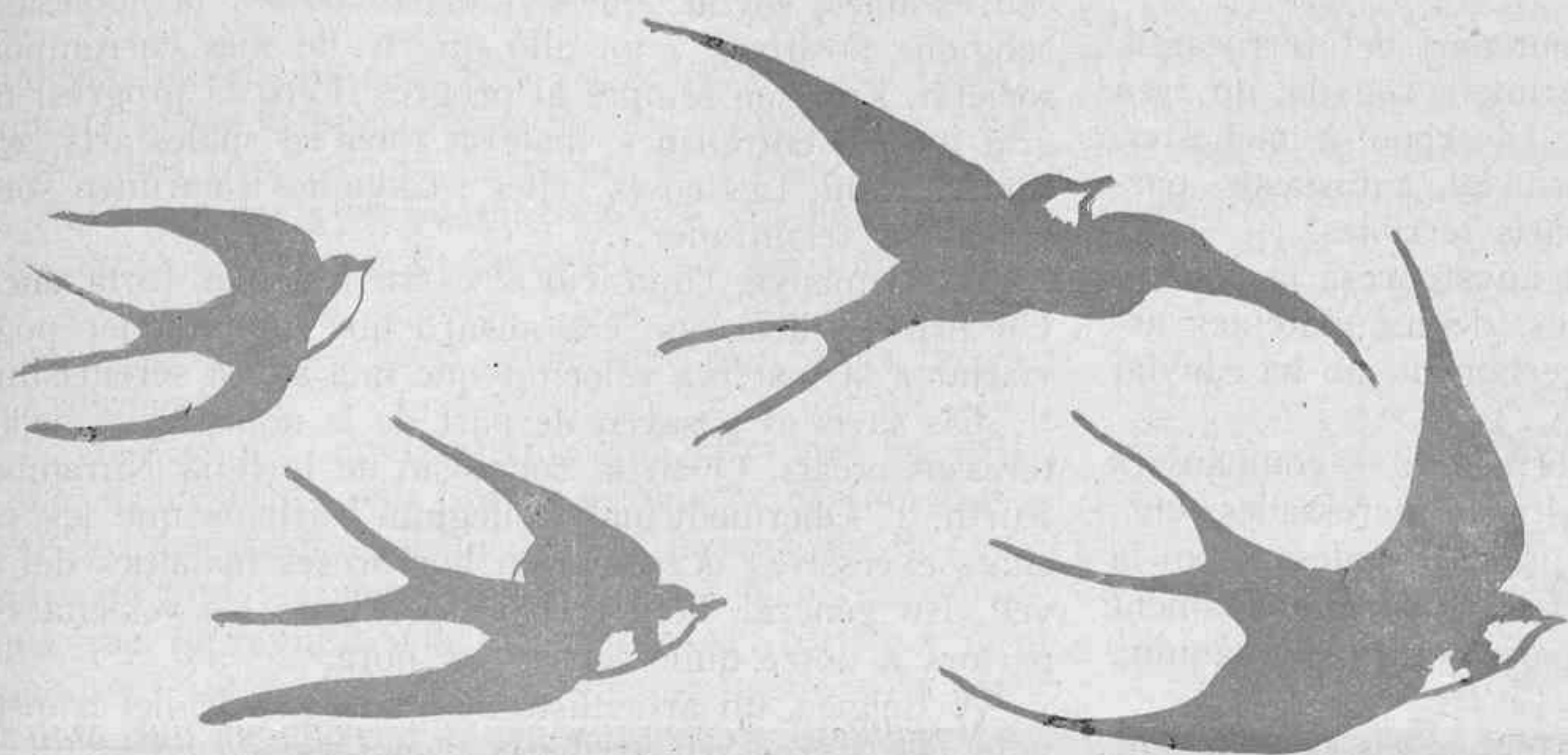
El triomf de la Legió d'Honor

El passat dilluns se celebrà, al Restaurant Pàtria, el banquet d'homenatge a Víctor Mora i Rafael Martínez Valls, autors de l'obra *La legió d'honor*, que tant èxit ha obtingut al Teatre Nou, i a Josep Llimona, intelligent actor i animador d'aquesta temporada de teatre líric català.

A l'entorn de les taules es reuniren uns cent-cinquanta admiradors dels homenatjats. Hi havia de tot: músics, pintors, actors, homes de lletres, dones boniques. Uns quants noms que recordem a l'atzar: Carme Valor, Amadeu Vives, els escenògrafs Angel Fernández i Ramon Batlle, Gastó A. Màntua, Pasqual Godes, Lluís Capdevila, Carles Moltó.

A l'hora dels brindis parlaren Manuel Zaragoza, Lluís Capdevila, Amadeu Vives i altres, lloant l'obra dels homenatjats, i Mora, Martínez Valls i Llimona agraint l'homenatge.

Amics Mora i Martínez Valls, fins a un altre èxit!

L'AMNISTIA

--Aquestes orenetes ens porten el missatge que ja tornen.

JA ERA HORA!

Al marquès de Casa-Pince li busquen les pessigolles

Ja han començat a anar mal dades. I els que debuten són, d'una part, una coneguda casa de comerç, i, de l'altra, un aristocràtic ex-manifasser del nostre Ajuntament.

Així ho hem llegit, aquests dies, als diaris. Els nois Andreu — fills d'aquell gran home al qual devem el Tibidabo — han presentat un recurs contra el senyor del Río, Marquès de Casa-Pinzón. Segons fan córrer, els Andreu es proposen demanar-li deu mil duros de danys i perjudicis.

Es clar que això no li pot fer perdre la serenitat al senyor Marquès. De més fresques se'n deu haver vistes. Per alguna cosa té un títol pontifici i és "Camarero de Honor de Capa y Espada de S. S.". Però aquestes bromes sempre són dures de pair, i els nois Andreu tenen molta corda.

Tot prové, segons ens han explicat, de què el senyor

del Río va voler accontentar un parent, veí dels Andreu I perquè la família s'adonés que ell era algú a ca la ciutat, sense esperar que el Tribunal Contenciós dictaminés respecte d'una petita obra feta al pati de la casa Andreu, a la Rambla de Catalunya, va fer un vaitot i va enviar-hi una brigada, protegida pel Cos de la Guàrdia Urbana i pels bombers, a fi i efecte d'enderrocar l'obra.

En el seu dia, el Tribunal va revocar l'ordre expeditiva de Del Río. Però els Andreu no es resignen a què l'atropell quedí impune. I s'han decidit a cercar el cos al jove i elegant Marquès.

A veure si li'l troben. Nostre Senyor els ho tindrà en compte. I la ciutat també.

"ELS FETS NO PARLEN MAI". NOSALTRES VOLEM QUE PARLIN LES PARAULES. I PER TANT LES IDEES: UNA CARRETERA NO TÉ CAP VALOR EN LA VIDA D'UN POBLE, SI AQUEST NO GAUDEIX D'UN ENLLUERNAMENT IDEOLÒGIC.

AGREDOLÇOS

EL CENTENARI DEL CARRIL

Hom celebra, aquest any, el centenari del ferrocarril. Fou en 1830, en efecte, que, per primera vegada, un tren va fer, amb regularitat, el trajecte Liverpool-Manchester.

La locomotriu trobà, de bell principi, entusiastes partidaris... Però trobà també adversaris terribles.

Es curiós de remarcar que cent anys enrera la gent se servia, per defensar llurs interessos, de les mateixes armes que empra avui dia. El món, certament, no ha canviat gaire.

Els més grans detractors del ferrocarril — companyies concessionàries de transports, indústries interessades, etc., etc. — compraren la majoria de la premsa anglesa (com la dictadura espanyola subornà tota la premsa humanament subornable), i aquella premsa propalà, contra la màquina nova, les més folles invencions.

L'argument més usual que es troba en els periòdics de l'època anava sobretot dirigit a l'home del camp.

“Què esdevindran — feien els anticarrilaires — els nostres camperols? L'ur bestiar correrà perill d'ésser esclafat per les màquines monstruoses que travessaran el camp a tota marxa. Penseu en el risc que per a les explotacions agrícoles representen les flames de les locomotrius...”

Aquesta campanya donà els seus fruits, i les poblacions rurals es mostraven cada cop més excitades.

Per altra banda, un metge eminent, Mr. Cooper, demanava a Stephenson que renunciés a les seves idees per

tal d'evitar la destrucció de la noblesa, el prestigi de la qual no sobreviuria a la divisió de les hisendes.

Es cosa sabuda: els interessos creats — interessos inconfessables, sovint, que cal disfressar —, la noblesa, les religions positives, i tot allò que té de més corromput la societat, s'oposen sempre al progrés. Però el progrés, malgrat tots els entrebancs, malgrat totes les males arts, acaba fent-se camí. Les coses velles i caduques s'enrunen sota el seu avenç triomfador...

A Alemanya, l'oposició al carril fou més forta encara. Un príncep deia que era absurd que un botiguer pogués viatjar a la mateixa velocitat que una altesa sereníssima...

Els savis es posaven de part de la noblesa... i dels interessos creats. Quan la concessió de la línia Nuremberg-Fürth, l'“Obermedicinal Collegium” afirmà que les velocitats excessives ocasionarien horroroses malalties del cervell. En general, hom trobava perilloses les velocitats superiors a dotze quilòmetres per hora.

A Bèlgica, un articulista afirmava que la llet transportada per ferrocarril arribaria transformada en mantega, i els ous ja fets una truita.

A casa nostra, la lluita assolí també una intensitat extraordinària. Ruyra ha escrit, a base d'aquests antagonismes, unes pàgines admirables.

Àlguns pobles — com la Vall d'Uxó, per exemple — no van permetre de cap de les maneres que el carril passés pel seu terme. La línia fèrria, en alguns casos, hagué de desviar-se.

Però aquests pobles, refractaris al progrés, han pagat cara després la seva tossuderia. Els pobles allunyats de les noves vies de comunicació portaren, des d'aleshores, una vida fatigada i pobra...

Cal seguir el progrés. Cal abandonar els sistemes envellits, com cal substituir les institucions decrepites. Si no, fatalment, arriba l'anquilosi i la mort.

PEROT

VOLEM EL MONUMENT A PI I MARGALL. I EL D'ANGEL GUIMERA. I EL D'IGNASI IGLÉSIES. CATALUNYA FRETURA D'HOMENATJAR ELS HOMES QUE SÓN LA SEVA HONRA I EL SEU NORD.

Abril

L'oreig del mes d'Abril lliura consol, mateix que una carícia de l'amada, la blavor del cel és més exaltada i escalfa dolçament ja el bes del sol.

Aquell pur rajolí del fontinyol parla amb encís de l'ombra regalada, sota el joliu refil de l'ocellada i el seu enjogassat i gentil vol...

L'espai s'omple d'estels, i el clar de lluna senyala calma immensa en la llacuna... I s'ouen les llunyanes cantarelles que porten amb sos tons la certitud d'aquelles nits de plena excelsitud, d'aquelles nits suaus de caramelles.

VÍCTOR CANIGÓ

—Desperteu-vos, que ja és hora!

ESTAMPES DEL CAMP

Una fondeta

Aquesta fondeta és la de Can Barretina i és a la plaça. En aquesta plaça hi ha arbres que ara comencen a vestir-se de fulles i que, de nit, amb els seus troncs i branques clars fan de la plaça una estampa japonesada. En aquesta plaça, a l'hivern, hi prenen el sol els vells, i els infants hi juguen. En aquesta plaça, els diumenges, hi toca una cobla, i al seu so el poble de Cassà de la Selva hi balla sardanes.

A la fondeta de Can Barretina s'hi entra per un pati en el qual hi ha testos amb flors. La fondeta de Can Barretina té dos menjadors. En un d'ells hi ha una llar de foc. En l'altre un tapís — inacabat — del pintor Benet Casabó; un tapís que representa una escena bíblica: Susanna davant dels seus jutges. El dibuix i el color recorden la manera rígida de Lluís David, el pintor amic de Robespierre.

Jo he arribat a la fondeta — simpatiquíssima — de Can Barretina, a l'hora de sopar, que és l'hora millor d'arribar a les fondes de per tot arreu. En una taula sopaven el pintor Benet Casabó i dos amics seus. Jo m'he assegut a una taula del davant, en companyia del president i un company de Junta del Centre d'Unió Republicana, en companyia del professor Manuel Tolosà Surroca. Després de les presentacions, entre els ocupants de les dues taules s'ha establert una conversa cordial i alegre.

Una minyoneta endreçada i polida ens servia el sopar, que ha estat suculent. Un plat, un altre plat, un altre, un altre encara. Això és un no acabar mai. Jo temo n'estem fent un gra massa i penso, un xic espantat, en la nit que m'espera.

Estàvem parlant de bolets, i d'anar, demà — cosa que no em serà possible —, a fer un "ranxet" a Cal Bort, quan la minyoneta ha comparegut amb una plata de carn amb bolets, i de bolets tendres, acabats de collir!

D'aquests bolets en diuen múrbules i són deliciosos. Tenen una forma cònica i són com les panotxes de blat morenc sense el blat i de proporcions més reduïdes. Tenen un color fosc, que oscilla entre el gris i el siena, i fan una olor deliciosa de terra, de bosc, de marge. Aquests bolets suculents ens fan oblidar la possible dispèpsia. Mengem i bevem: un vi negre, aspre i olorós que es fa dir sí, senyor.

Han anat arribant més companys. Ara seuen amb Tolosà i jo, Blanchart, Cufí, Costa, Matas, Roura, Gispert i Bosch.

La sobretaula d'avui en aquesta fondeta de Can Barretina és una d'aquelles coses que no s'obliden tan fàcilment.

Llàstima que a fora, al carrer, no faci fred. Gustàriem més l'encís d'aquesta sobretaula amable vora la llar de foc. Però, no: fa una nit primaveral, plena d'estels i d'olor de flors noves.

Amb els amics — perquè ja són amics, car el sentiment de l'amistat no neix pas amb els anys, com molts creuen — ens hem aixecat de taula, ens hem posat els abrics — encara fresqueja — i hem eixit de la fondeta de Can Barretina. Hem travessat la plaça per a entrar al Cafè. El Cafè és el del Centre d'Unió Republicana on jo demà haig de donar una conferència. Es ple de gent, de gent de tots els estaments. Però tots republicans, bons republicans. Car Cassà de la Selva és un dels pobles on més feina ha tingut la dictadura, i on més inútil ha estat aquesta feina. Aquí a Cassà de la Selva tothom estava d'acord en no deixar-se trepitjar.

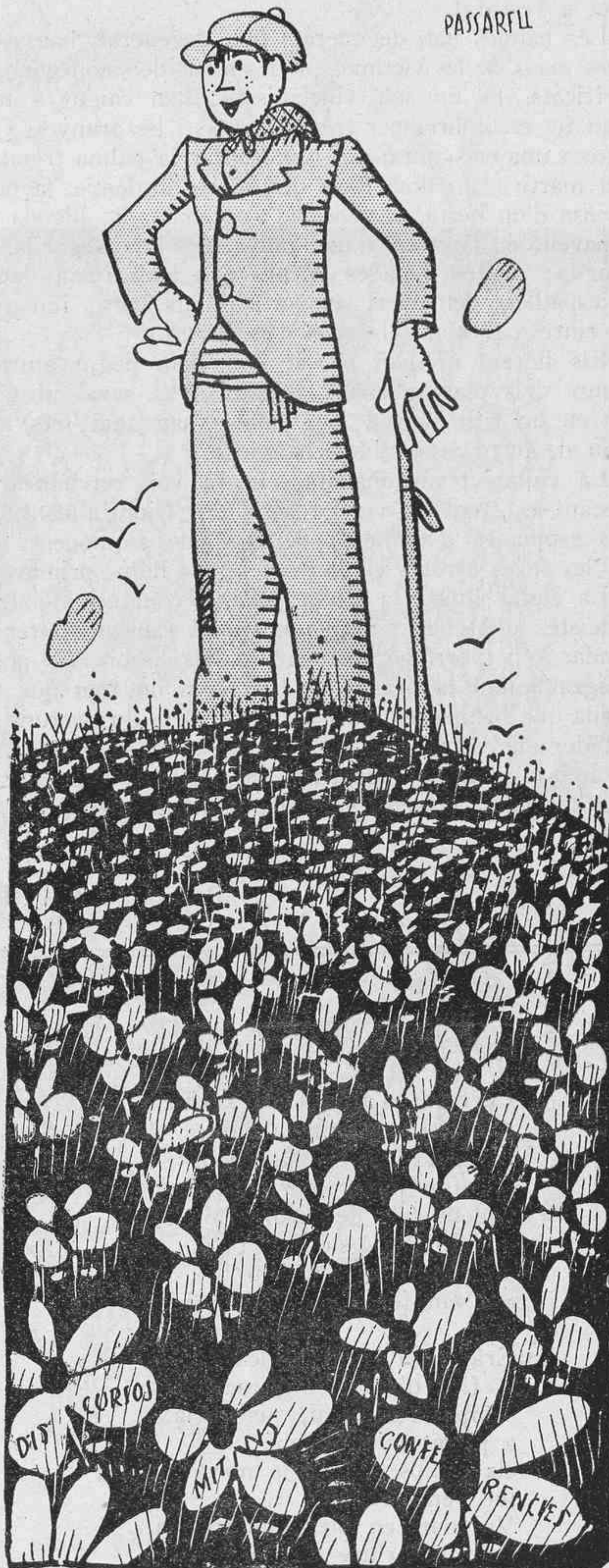
He observat una cosa amb gust: en poques taules hi

ha cartes o fitxes de dòmino. Això no es veu cada dia ni en cada cafè. Són molts — llástimosament, vergonyosament — els centres en els quals la gent prefereix jugar a cartes o al dòmino i no escoltar una conferència o llegir un llibre.

No, no: aquests homes del Centre d'Unió Republicana de Cassà de la Selva donen un alt exemple de civilitat. No juguen, no perden el temps embrutint-se amb unes cartes o unes fitxes a les mans. Aquests homes, aquests treballadors, parlen de política, de llibres...

LLUÍS CAPDEVILA

PASSARÉLL

PRIMAVERA

--Mai no ha estat tan florida. Ara, a esperar la collita.

Palmes i llorers

Si els politeistes de l'antiga Atenes haguessin provat de fer estofat, tots els llorers d'Alexandria l'haurien esmerçat en l'amaniment de llur platot.

En comptes de fer aurèoles per coronar els homes, posar-lo a la testa dels savis, dels atletes, dels mites, haurien pogut fer estofats Olímpics.

Un poeta, un sportsman, un heroi, abans que aquesta corona al cap, haguessin preferit les glorioses fulles del llorer a l'estofat.

Les palmes han degenerat; han degenerat, han caigut de les mans de les víctimes, de les mans dels abnegats, dels sacrificats. Ja no són vincladisses; han caigut a terra, n'han fet escombres per treure la pols i les aranyes. Quan s'aixeca una escombra, pot representar la palma trepitjada d'un màrtir, la palma d'un déu, d'un acadèmic, la palma gloriosa d'un heroi, destrocada i corrompuda, lligada com un pavelló en l'extrem d'una canya, per arrossegar-la, profanar-la; moltes vegades encara cau amb fúria damunt les espatlles, demanant responsabilitats, però fan riure, fan riure a tothom, els cops d'escombra.

Els llorers no han baixat tant, han pogut aturar-se damunt dels plats casolans, deixant-hi la seva substància com en un ritu sagrat. Les palmes han anat més avall, arran de terra, escarnides, befades.

La ciutat tradicionalista encara vol reivindicar-les, aixecant-les, fent-les vinclar en l'aire triomfalmènt, com unes espinades d'ànimes poderoses que esquincen l'espai amb les seves arestes vives i enceses de llums primaverals.

La ciutat lliure, la ciutat pagana, com els idòlatres i politeistes d'Atenes, serven encara el ram de llorer per brandar-lo i glorificar els màrtirs, els herois, els poetes.

Zigzaguejant la branca de llor, com un fuet que cada vegada que brunz per l'aire la fresa porta un perfum aconortador que entra fins les entranyes com si volgués guarir, amb la seva olor penetrant, les ferides plenes de sang, descloses com clavells vermells damunt nostre pit flagellat.

BALDOMER XIFRÉ

Carregat d'anys i de xacres,
d'aquest món me n'aniré,
pensant encara en aquella
qui fou mon amor primè;
aquells ulls de color d'aigua,
aquell llavi petonè,
aquella trena flairosa
que em féu el cor presonè.

Era rossa i era blanca
— flor d'acàcia i d'ametllè —;
sempre reia i, ai, quan reia,
a pleret reien també
els camps, el cel, la meva ànima;
tot venia riallè.
Va mori en plena innocència...
Se'n pot riure ella pla bé!

MAYET

No n'hi ha prou

La unànime petició de tot Catalunya per a l'ampliació de l'amnistia, ha començat a donar el seu fruit. Han estat indultats set homes, joves encara, el delictes dels quals, segons versions oficials, era un intent de regicidi. Set germans nostres que han restat empresonats cinc llargues anyades, sofrint la fòbia d'un règim penitenciari que desdiu molt de la civilització del segle xx. Set homes entre els quals n'hi ha alguns d'artistes que poden donar jorns de glòria a les arts nostrades.

Ha estat concedit l'indult. Però no sabem quina mena d'indult és aquest que no els ha obert de bat a bat, a tots plegats, les portes de presons i presidis on viuen encara. La tramitació oficial, ja llarga de per si en coses de menys importància que la llibertat d'un home, s'ha complagut en torturar-los més i més, i els ha retingut dies i dies esperant el raig de sol que arribés a les seves celles.

No n'hi ha prou que la signatura règia signi l'indult. Cal apressar-se a donar compliment al decret. Cal no fer glatir els empresonats ni llurs famílies, ni el nostre poble. Cal que aquest indult sigui veritable, i tots els que hi són presos retornin immediatament a la claror del dia i a la tranquil·litat de les seves llars. Perquè, on és l'indult, si un, dos, tres d'ells, règiament indultats, es veuen encara privats de la llibertat?

El bon sentit del reial decret va confondre's amb les manifestacions posteriors. Si alguns dels empresonats tenen altres penes pendents, per quin concepte els han estat imposades? Totes provenen del mateix. Totes són per a castigar-los llurs temptatives de fugir, delictes humaníssims, que haurà passat pel cervell de tot empresonat en les seves ànsies de llibertat.

No n'hi ha prou, doncs, que un reial decret digui que són indultats els encartats de Garraf. No n'hi ha prou que una llei ho digui, si aquesta mateixa llei és contradiu i barra el pas a la llibertat.

Catalunya — i tot Espanya també — ha vist amb goig el decret d'indult. Comença a fer-se justícia després de set anys de tenir-la arreconada. Però, no saltem i ballem de contents. Els nostres germans segueixen reixes endins, i ara més que mai havem d'utilitzar el front únic per a tornar-los a nosaltres.

Quan a totes les presons i presidis de la nació no hi resti ni un sol home el delictes del qual hagi estat classificat com a polític i social, aleshores sí, podrem donar-nos les mans i iniciar una anella ben gran, amb una senyera al bell mig, que, voleiant per l'espai, escampi arreu la sagrada paraula de LLIBERTAT.

DOMÈNEC DIUMENGE

Acaba de sortir el llibre del dia

ESTAT ESPANYOL
SOCIETAT ANÒNIMA

per M. RUBIÓ TUDURÍ i N. MART

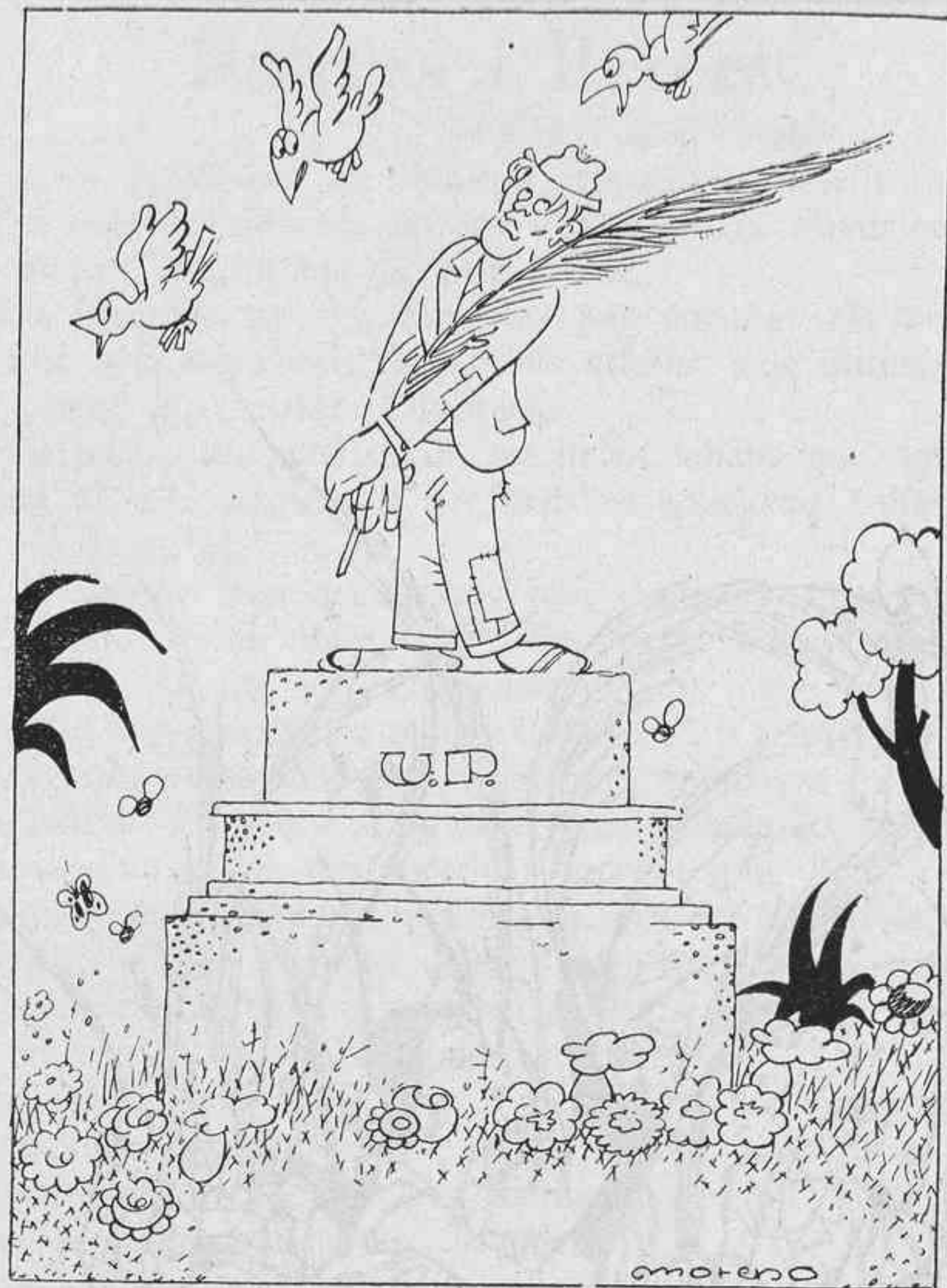
VERS UNA SOLUCIÓ DE CONVENIENCIA

— La posició actual del catalanisme —

Compreu-lo :: :: **Preu: 4 ptes.**

El Diumenge de Rams que voldriem

Un projecte del monument de la "U. P." per la Plaça de Catalunya; però, no creieu que estaria millor al "canyet"?

—I aquí s'acaba el sainet i totes les seves faltes.

Art i Artistes

CÍRCOL ARTÍSTIC

Per fi la nostra primera Associació artística ha emprès un camí de franca orientació que en el futur pot arribar a ésser la vera pedra de toc dels nostres valors i una demostració contínua de ço que és l'art de casa en cada moment.

Uns quants minyons de bona fe i plens d'entusiasme, s'han imposat la tasca de tenir a les Galeries Laietanes una sala d'exposició permanent per a presentar al públic individual o col·lectivament, les obres dels nostres pintors i escultors.

Amb el control d'aquest grup de vers artistes, és d'esperar que s'espigolarà bé i ens presentaran sols ço que mereixi, si no l'admiració, el respecte dels amants de lo bell, sense excloure les manifestacions de modernitat o d'individualismes exaltats, però eliminant de bon principi les xavacaneries i extravagàncies de mal gust.

Per començar, han exposat gairebé tot el patrimoni artístic del Círcol i sols amb això queda dit que és una exposició d'obres mestres.

Desitgem llarga vida i molts èxits al grup artístic iniciador de la idea.

GALERIES LAIETANES

N'Antoni de Ferrater és un dels pintors que pinta amb més distinció els jardins i paisatges de Catalunya; uns i altres estan tractats no sols amb gust, sinó amb exquisidesa poc usual; el colorit és simpàtic i l'ambient ben vist, fent que l'obra sigui en conjunt atractiu i d'un alt valor artístic.

* * *

Tant els paisatges com els estudis de natura morta i les flors amb que s'ha presentat ara En Josep Puigdemolas, tenen un mèrit de sinceritat indiscutible. Estan pintats honradament, sense efectismes ni ganes d'enlluernar a ningú, però amb el desig de traslladar al públic l'emoció de l'artista.

Encara hi manca una mica d'afinació en el colorit, però les altres condicions que es mostren en les teles i el caient simpàtic de totes elles fa elogiar l'obra exposada. Quan en Puigdemolas acabi de vèncer les dificultats del color, serà un paisatgista complet.

BORIEL

EL PROGRÉS D'UN POBLE NO ES MESURA TAN SOLS PELS KILÒMETRES DE CARRETERES ASFALTADAES, ANS PER L'ESTAT DE CULTURA QUE POSSEEIX.

ENCARA NO PODEM OBLIDAR ELS HOMES DE CASTELLA I D'ARAGÓ I DE VALÈNCIA QUE VINGUEREN A PASSAR UNES HORES D'ALTA COMUNIÓ ESPIRITUAL AMB NOSALTRES. TOTS ELLS DUIEN UNA TASCA DIGNA DE COMPENSIÓ I DE CONEIXENÇA.

AIXÒ HA FET MOLT BÉ. FARÀ MOLT DE BÉ ENCARA.

TELO ENLAIDE

NOVETATS

Josep Maria Planas ha estrenat la seva primera comèdia: "L'home que s'havia de morir". Josep Maria Planas és un escriptor molt jove, poc bregat, poc treballat per la vida, i això es veu clarament en aquesta primera comèdia seva. Hi ha en "L'home que s'havia de morir" un manifest afany de produir l'admiració, afany que no aconsegueix en la intenció, en l'ànima de la comèdia, i exterioritza en el llenguatge, inoportunament més d'una vegada. L'obra té una marxa lenta i feixuga, les situacions es repeteixen i esdevenen monòtones. Les figures tenen una psicologia molt primària.

Aquests són els defectes que hem advertit en la comèdia de Josep Maria Planas, defectes molt naturals i disculpables si hom té en compte que es tracta d'una primera comèdia.

Diguem ara que en Josep Maria Planas es veu un possible bon comediògraf. Cal no deixar-se dominar per preocupacions tan ingènues com la de voler deixar admirat i sorprès el públic. Sentir, veure, la comèdia. I escriure-la amb dignitat, sense donar massa importància als trucs de gat vell; trucs que en un jove sempre fan riure, perquè les més de les vegades, no estan ben reeixits. Josep Maria Planas és un escriptor àgil,

modern, que té un sentit de l'"humour". Creiem que ens pot donar obres ben estimables. Perquè ho creiem, tractem amb respecte aquesta primera comèdia seva de "L'home que s'havia de morir", estrenada per la companyia de Novetats i molt ben interpretada pels senyors Aymerich, Gimbernat i Galceran.

VICTÒRIA

S'ha estrenat la sarsuela en dos actes "Mari Cruz", original dels senyors Muriedas i Foronda.

Es una cosa vellota, rancieta, passadeta de moda. Una d'aquelles coses que s'han vist tant, que ja no es volen veure més.

Però els autors han sabut treure de l'assumpte i de l'ambient força profit i han construït una obreta que la companyia del Victòria interpreta amb afecte i el públic escolta amb gust.

TALIA

Un nou vodevil. Es veu que l'empresa d'aquest teatre vol que de totes passades el públic es diverteixi: cada setmana canvia el cartell. Es una tàctica que, si no satisfà gaire als autors, en canvi, satisfà el públic.

El vodevil darrerament estrenat es titula "Un casat que ha fet el salt". Literàriament, és poca cosa; però fa riure, que és ço que es tractava de demostrar.

Al bon èxit de l'obra hi contribueix la interpretació que hi donen Visita López, Francesca Lliteras, Salvador Sierra, Jiménez Sales i els altres actors i actrius de la casa.

—No li donin la palma, que aquest minyó no en té res de màrtir.

NUEVO

Segueix en "crescendo" l'èxit de "La legió d'honor", de Mora i Martínez Valls. Per ara, ja han arribat a la 50 representació. Desitgem que aviat arribin a la 100.

El públic riu de debò amb la gràcia de la Valor i en Cosín, s'entusiasma amb En Rosich, escolta amb atenció el llibre d'En Mora, i aplaudeix la música d'En Martínez Valls.

D'èxits com aquest no en cauen cada dia.

A. S.

ENTREACTES

Preparatius a l'Espanyol

Des de primers de mes que hi ha gran tràngol en aquesta casa. La companyia assaja amb entusiasme l'obra que Lluís Capdevila ha traduït per a ésser estrenada el dissabte de glòria

Al teatre Espanyol, les actrius Maria Fortuny i Rosa Hernàez, atenen les indicacions que els fa Lluís Capdevila sobre l'obra que s'estrena el Dissabte de Glòria

Als tallers d'escenografia d'Angel Fernández i Morales i Asensi estan pintant un grapat de decoracions. S'estan fent obres a la instal·lació elèctrica de l'escenari per a resoldre els jocs de llum que l'obra reclama. La sastreria Paquita està confeccionant un vestuari riquíssim. L'empresa ha contractat un número de "girls" que són el "no va más".

Tot això fa esperar que "Music-hall sigui un gran èxit.

J. M. de Segarra al Talia

L'obra que per Pasqua estrenarà Josep Maria de Segarra al Talia es titula "Gardènia".

Canvis al Talia

Per cert que aquesta obra — "Gardènia" — l'havia escrita expressament per a Mercè Nicolau. I no l'estrenarà Mercè Nicolau, que deixa la companyia.

L'estrenarà Enriqueta Torres, que la substitueix.

També és baixa Manuel Salvat, i el substitueix Ramon Caralt.

"La cançó del vell Cabrés",
de Ventura Gassol, al Teatre Goya.

L'"Associació de Teatre Selecte" ha organitzat, per als dies 11, 12 i 13 del mes en curs, cinc representacions extraordinàries del poema dramàtic del nostre Ventura Gassol "La cançó del vell Cabrés".

La primera sessió, que se celebrarà divendres, dia 11, a les deu de la nit, correspondrà a la VI.ª vetllada d'"Associació de Teatre Selecte", destinada als socis i amb guixeta oberta. Les dels dies 12 i 13 (dissabte i diumenge, tarda i nit) seran de caràcter públic. Els beneficis que reportin aquestes cinc funcions es destinaran, íntegres, a la subscripció Pro-empresonats iniciada pel setmanari "La Rambla". Amb el fi de procedir amb la màxima pulcritud, l'estat de comptes serà sotmès a la revisió dels senyors Josep Sunyol i Garriga i Ramon Vilaró

Josep Rodés Huguet, el nou empresari del teatre del Liceu, que es prepara a fer una intelligent campanya que segurament agrairan els nostres musicògrafs

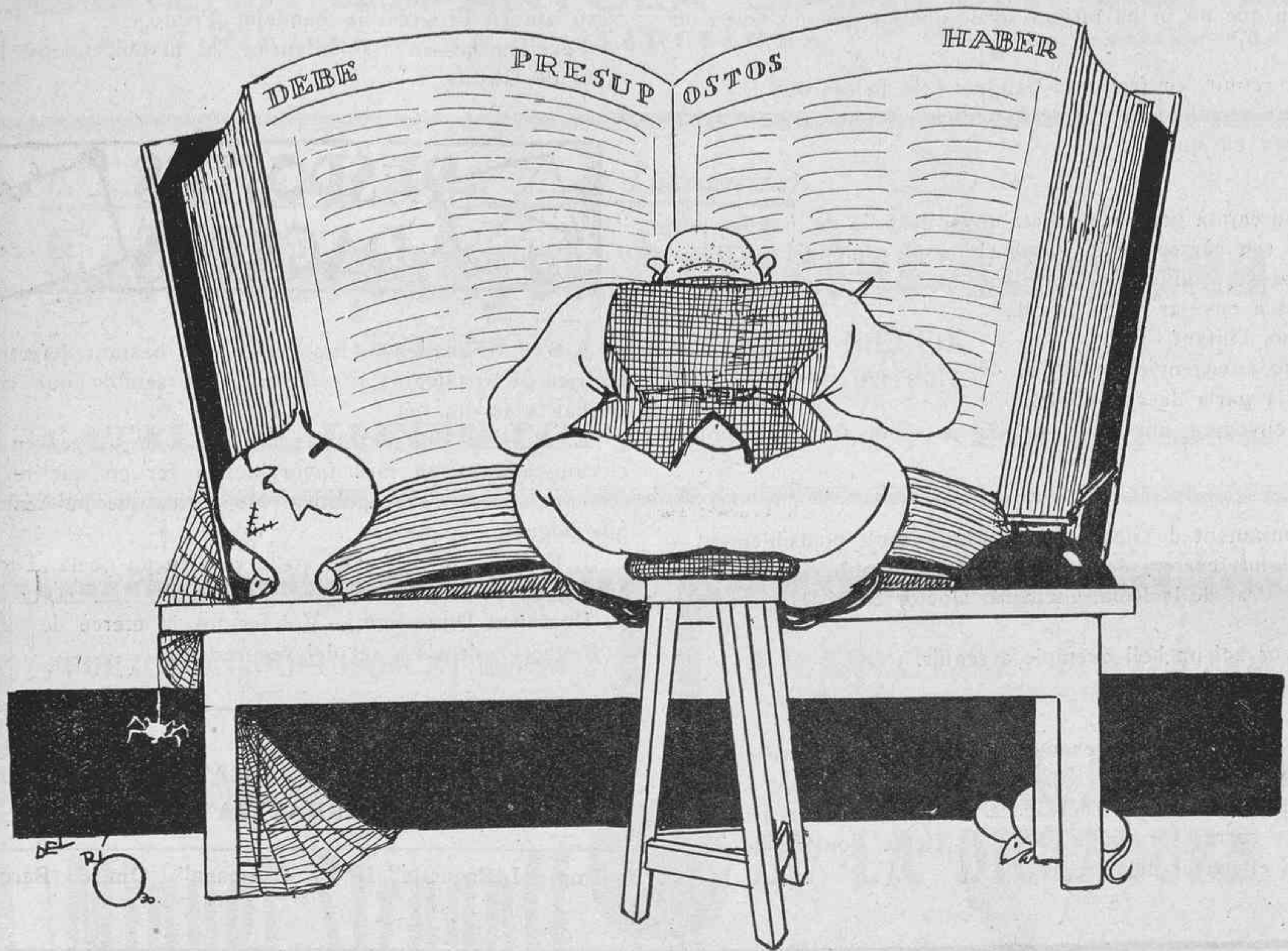
Guillemí, que han honorat l'"Associació de Teatre Selecte" acceptant els càrrecs d'interventors.

Es de creure que tot Barcelona correspondrà a l'èxit econòmic d'aquestes representacions, la finalitat de les quals no té altre objecte que el de complir amb un acte de generosa cordialitat ciutadana.

Segells Amnistia destinats a la subscripció pro-empresonats es venen en aquesta Administració: Rambla del Mig, 20

DES QUE ES VAREN DESCOBRIR LES HURDES. L'ESTAT HA FET UNA OBRA SOCIAL BEN MERITÒRIA; HA OBERT CAMINS, HA EDIFICAT HOSPITALS, HA FET CASES I HI HA PORTAT AIGUA. PERÒ LES HURDES SEGUEIXEN ESSENT LES HURDES FINS QUE ELS POBRES HOMES D'AQUELLA TERRA ERMA NO SE SENTIN CIUTADANS DEL MÓN.

Conyac Valdespino "F. L. B." i "Extra"

COMPTES DIFÍCILS

—Sempre hi ha superàvit, però mai no hi ha ni un clau a la guardiola.

Lola Anglada inaugurarà, el dissabte de Glòria, una exposició d'obres seves a la Sala Parés, i destinarà els beneficis a les famílies dels nostres empresonats.

Si com ella, cada un dels nostres artistes donessin una sola obra, els germans empresonats recollirien unes centes de pessetes més.

Utilitzeu el segell pro-empresonats! Contribuiu a la subscripció oberta! Penseu que d'ací breus dies seran amb nosaltres tots els nostres germans i més que mai necessitaran la nostra ajuda!

Dues-centes mil dones catalanes han signat per l'amnistia. Visquen les dones de Catalunya!

En un dia els catalans ens hem gastat cinc mil duros per a demanar al cap del govern Amnistia i Llibertat. L'import aproximat de les cent-mil targetes trameses ha estat més ben

esmerçat que tots els milions llençats pels Ajuntaments dictatorials.

Quan menys, d'aquests ningú no ens en demanarà comptes.

Sembla que la qüestió de l'emplaçament del monument a Pi i Margall portarà cua. Alguns propietaris de la via aristocràtica nostrada s'han manifestat anti-garriguistes.

Ens sembla que s'ha presentat un nou comte de Fígols.

Una frase de l'ex-tinent d'alcalde dictatorial senyor Ponsà: "Todo lo que en Barcelona lleva el nombre de cultura, es separatismo!"

Suposant que ell sigui un home culte, és, pel que es veu, separatista.

Demaneu el seu exili.

Es prepara un banquet a honor de les dones catalanes, si s'aconsegueix la finalitat de l'àmplia amnistia.

Els homes els devem el nostre pregon reconeixement. Devem sumar-nos-hi, immediatament.

Un dels actuals regidors que té molta mania de parlar castellà quan, pobre home!, no en sap una paraula, es ficà, l'altre dia, de peus a la galleda. Acompanyant uns madrilenys amb un automòbil de l'Ajuntament, engegà aquesta frase a l'hora de pujar al cotxe:

—Tendremos que coger otro coche, porque en éste no "queparemos" todos...

Un metge vienès diu que farà oir els sords.
Creieu que no hi ha pitjors sords que els que no volen oir

S'han reunit, en fraternal banquet, els pelotaris.
Nosaltres creïem que s'havien acabat les pilotes, però veiem que encara en queden.

El nou capità general de Catalunya, després de prendre possessió del seu càrrec, declarà que el temps esplèndid de Barcelona li havia produït una excellent impressió i que el seu sol no té res a envejar al de Sevilla.

Té raó, l'infant.
Ací no envegem res d'enlloc. Ni el sol, ni les dones boniques, ni la parla de cap poble...

Sols envegem una mica — això sí — la sort dels pobles lliures.

L'Ajuntament de Girona ha acordat — molt plausiblement — retolar alguns carrers de la històrica ciutat amb els noms gloriosos de Prat de la Riba, Guimerà, Doctor Rizal i Ignasi Iglésies.

Heu-vos ací un bell exemple a seguir.

Però encara és més exemplar, més plausible, més representatiu, un altre acord del mateix Ajuntament: el de restablir l'antiga denominació de l'actual carrer de Primo de Rivera.

Aquest carrer tornarà a ésser, en efecte, com abans de la dictadura, el carrer del Progrés.

El fet no pot ésser més simbòlic. Primo bandejà el Progrés. Però ara el Progrés ha bandejat Primo.

Felicitem-nos-en i felicitem-ne, al mateix temps, l'Ajuntament de Girona.

J. S. J. (Sabadell).—Els versos són bastant defectuosos de mètrica. Però llegint i estudiant, ens sembla que vostè pot arribar a fer-ho bé.

E. R.—No s'ha extraviat la poesia. Però penseu que les circumstàncies són més favorables a fer ço que no podíem fer d'uns anys ençà: política. No patiu, que publicarem, així que poguem, la poesia.

J. F. T.—Els versos de vostè revelen un poeta. Però li cal, encara, estudiar un xic.

Domènec Diumenge.—Vol fer-nos la mercè de passar per la Redacció, de sis a set del vespre?

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Imp. "L'Esquella" i "La Campana", Om, 8, Barcelona

Exposició de Barcelona 1930

Oberta des de les 10 del matí, fins les 9 de la nit.

Preu d'entrada al recinte 1,05 pessetes

PALAU DE LES MISSIONS

Oberts de 10 a 1 del matí i de tres a vuit de la tarda.

Preu d'entrada 0,50 pessetes

PALAU D'ART TEXTIL

Secció de Luminotècnia amb sorprenents demostracions tècniques de les diverses aplicacions de la llum en les indústries i les arts.

PALAU NACIONAL

Diumenge, 15 d'abril, tercer concert simfònic per la Banda Municipal de Barcelona, amb el concurs de l'il·lustre pianista FRANK MARSHALL i sota la direcció del Mtre. LAMOTE DE GRIGNON.

PROGRAMA

I

1.—BEETHOVEN	CORIOLANO, Obertura
2.—NICOLAU	DANSA ANAKOTA
3.—RICARD LAMOTE DE GRIGNON	EL RUSC, Suite (1. ^a audició pública en 4 parts). (Direcció: l'autor)

II

4.—MANUEL FALLA	NOCHE EN LOS JARDINES DE ESPAÑA, Tres nocturns.
Piano: FRANK MARSHALL
5.—PAU CASALS	FESTÍVOLA, Sardana
6.—FLORENT SCHMITT	DIONISIAQUES, fantasia simfònica (1. ^a audició pública)

No s'executarà cap obra fora de programa.— Prohibida la circulació per la sala durant el concert.

Pavelló d'"Artistes Reunits"

Dissabte, dia 12, a les sis de la tarda, concert d'arpa per la senyoreta Lluïsa Bosch Pagès, Professora del Conservatori de Ginebra i de Lausana, acompanyada al piano pel professor Joan Molinari.

NOTA: Per a tikets, a "La Pinacoteca", Passeig de Gràcia, 34 - Preu: 6 pessetes.

LLIBRERIA ESPANYOLA D'ANTONI LOPEZ

Rambla del Mig, número 20

BARCELONA

Telèfon número 18692

Ja ha sortit el tan esperat llibre d'actualitat

Estat Espanyol, Societat Anònima

VERS UNA SOLUCIÓ DE CONVENIENCIA

La posició actual del catalanisme

CATALANS, LLEGIU-LO

Preu: 4 pessetes

BIBLIOTECA POPULAR CATALANA

JULI VERNE

Miquel Strogoff

Un volum de 254 pàgines, 2 pessetes

FRANCESC MADRID

ELS EXILIATS DE LA DICTADURA

Ja l'heu llegit?

LLEGIU-LO!

No espereu a que s'esgoti

Preu: 4 pessetes

*Col·lecció d'Obres
Selectes*

J

VOLUMS PUBLICATS

I.—Murger: **Escenes de la vida bohèmia.**

II.—Rousseau: **Contracte social.**

III.—Diderot: **La monja.**

IV.—Rusiñol: **Coses viscudes.**

V, VI, VII.—Cervantes: **D. Quixot de la Mancha.**

VIII.—Voltaire: **Diccionari filosòfic.**

Les traduccions i pròlegs d'aquestes obres han estat fets per reconegudes firmes literàries de la nostra llengua

Cada volum es ven al preu de 2,50 pessetes

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem de pèrdues si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponents se'ls atorguen descomptes

Els cambrers opinen

—A veure si li passarà com a aquell senyor que abans venia tan [sovint, i va morir de fart.